

Прво место на литерарном конкурсy “Медијана фестивал дечјег стваралаштва и стваралаштва за децу”.

ВЕРУЈЕМ

Била су попаљена сва светла, а мрак као да никад није био већи. Чуло се куцање, па сам устао из фотеље и оставио шољу кафе на сто. Пришао сам вратима, откључао их (још увек се нисам навикао да их не закључавам) и окренуо се не погледавши странца који је ушао и пратио ме. Сео сам на кревет (који није мој, као ни ови зидови) док сам странцу препустио фотељу. Сместили смо се, а он се насмејао, извадио паклу цигарета из унутрашњег џепа и понудио ме. Одбио сам га речима да не пушим. Направио је кез и рекао ми да ни он не пуши. А одмах затим је припалио. Потом је уследила дуга тишина. Његово лице је било озбиљно и знам да је чекао да ја прекинем тишину, но ја то нисам урадио, већ сам само ћутке посматрао облаке дима који су лебдели просторијом.

„Верујеш ли данас у све ово?“- питао ме је док је је гасио цигарету.

„Не.“- одговорио сам.

„Јеси ли сигуран?“

„Да. Можда се и пробудим са осећајем да је сан само дуго трајао“.

„А шта ако се не пробудиш?“- рекао је док је узимао још једну цигарету из пакле.

Приметио сам да је остала још једна. Увек их има три.

„Онда ћу живети као што сам и у животу живео. Са непрестаним ишчекивањем и... не верујући у тебе“.

„Знам да си хтео да кажеш *без тебе*, а онда си се исправио у мислима. Исто као што знаш да сам сада овде, тако знаш да сам и раније био уз тебе“

Устао сам са кревета и узео шољу хладне кафе. Испио сам је на искап и вратио се на кревет. Равнодушно сам одговорио:

„Никада ниси био уз мене.“ Уследила је дуга тишина. Прекинуо ју је, док је гасио другу цигарету.

„Тај аргумент значи да верујеш у мене, а самим тим и у све ово“.

„Престани да се шалиш самном. Никада нећеш добити моју љубав“, рекао сам са примесом беса који ми је обликовао лице.

„Не желим твоју љубав, већ само половину ње. Ниједан човек не може да ми да целу своју љубав. На крају увек пола задржи за себе. Такве сам вас створио“.

„Шта ја добијам заузврат?“- рекао сам упутивши му поглед предаје. Усне су му се рашириле у осмех. Чини ми се да је очекивао ово питање.

„Добијаш моју последњу цигарету и целу моју љубав“.

Тада су кроз моју главу прошле речи које су дуго биле закопане у дубоком бунару лажи, које су некада то биле, али су се услед безброј понављања претвориле у некакву моју једину истину. Истина да сам изгубљен и да нема повратка на прави пут, више није

истина. Разумео сам његов штос са цигаретама и погледао га погледом љубави, наравно са уверењем у њену целовитост. Први пут сам осетио да ми је близак. Прихватио сам део њега, ту цигарету и дуго остао главом наслоњеном на његово крило и понављао наизменично да ми је жао и да верујем. Мој луцидни пријатељ се задовољно смешио. Дим је лебдео просторијом која, сигуран сам, никада није била светлија.